

S. BONN
„WAT ZANG 'EN
MELODY”

NEDERLANDSCHE BIBLIOTHEEK

**WAT ZANG
EN MELODY**

**NEDERLANDSCHE
BIBLIOTHEEK**
ONDER·LEIDING·VAN·L·SIMONS

S. BONN

**„WAT ZANG EN
MELODY”**

**MET EEN WOORD TOT INLEIDING VAN
L. SIMONS**

**UITGEGEVEN·DOOR·DE
MAATSCHAPPIJ·VOOR
GOEDE·EN·GOEDKOOPE
LECTUUR·AMSTERDAM**

EEN WOORD TOT INLEIDING.

Er komt zich in dit bundeltje een jong zanger presentereen, die wel niet meer een onbekende is in de wereld onzer letterkunde, nu *De Nieuwe Tijd*, *De Twintigste Eeuw*, *De Gids*, verschillende zijner gedichten opnamen en reeds een vroegere bundel van hem verschenen is.¹⁾ Maar tot zeer wijden kring, als onze bibliotheek bestrijkt, is zijn naam allicht niet doorgedrongen, en een enkel woord daarom niet van onpas om den lezer te vertellen wien zij vòor zich hebben, en wat dit bundeltje belooft.

Deze zanger is geen „cultuurmensch;” zijn opleidingsschool was die van 't gewone lager onderwijs en zijn werkzaamheid in de wereld is hij begonnen als arbeider. Toen heeft ook hem die opstuwende beweging gegrepen, die de cultuur voor de massa openstelt. Er is een drang naar schoonheid, een besef van schoonheid, een neiging om zelf schoonheid te scheppen in hem gekomen.

Ik herinner me van een vijf jaar geleden zijn eerste werk: zoo heel onrijp, en toch met iets kinderlijk-naiefs, echts, dat sympathiek aanded.

---

¹⁾ *Naar het Dagen*. — Uitgaaf W. Versluys, Amsterdam.

Het had iets van de bekoorlijke onvormelijkheid der Middeneeuwsche volkspoezie, al waren er aanwijzingen van invloed van Gorter en Adema van Scheltema. Als Bonn een mooien klank in het hoofd had, gebruikte hij dien als „woord,” onbewust of 't, behalve voor hem, ook voor anderen iets beteekende. 't Was, in zijn zangbehoefte, al goed als 't maar den klank gaf van zijn stemming, of hem toeleek uit te beelden wat hij gezien had. Vroeg men hem: „wat beduidt dit?” — of zei men: „maar dat is geen woord,” dan keek hij zeer verbaasd.

* * *

Juist voor iemand als hij wordt dan de drang tot verdere ontwikkeling bijkans gevaarlijk. Hij zelf wilde allermint anarchistisch-individueel schrijven; zijn stemmingen en indrukken waren van zeer algemeenen aard, en ieder moest met hem kunnen meevoelen. Hij moest dus zijn taal-instrument leeren beheerschen, onze vroege en 17e-eeuwsche literatuur leeren kennen, en toch niet te veel cultuurmensch worden. En toen is er geleidelijk meer besef van woorddracht en woordvorming in zijn werk gekomen, gelukkig zonder dat de spontane frischheid, de onmiddellijkheid, er uit liepen.

Nu heeft hij mij dit bundeltje aangeboden voor onze Bibliotheek. 't Is nog volstrekt niet altemaal rijp werk; het is heel ongelijk zelfs,

maar 't is alles, volgens den titel, onpretentielijk: *Wat zang en melody.* — Bonn is als een vogel, die een wijsje kweelen moet als de zon schijnt, het landschap lacht, een aardig deerntje wenkt. Hij jubelt de wereld tegemoet, al vindt hij, als socialist, dat het wel een betere wereld zijn kon en al ontgaat hem de huivering niet van het onbekende, in donker en nacht. Maar het leven in zich zelf is voor hem, wien 't nog weinig gebracht heeft, een heerlijkheid. Een stemming, die te zeldzaam uitdrukking vindt in onze dagen, om er niet met genoeg en naar te luisteren, als ze zich komt uiten, zangerig en melodieus.

L. S.

I. OOLIJKE BEELDJES

HET BLANKE ZONNEKINDJE.

Het blanke zonnekindje
zat achter 't vensterkijn
om 't roomhalsje een lintje
van rozig rood satijn.

In 't haar een blanke roze
ros op de gouden pracht,
oogen doorlicht zannesmaragd,
in 't oor perels, teerbroze.

Zij zat er zoet te droomen
het blonde zonnekindje, —
voelde niet het felle printje
door mijn oog van haar genomen.

Maar als zij het wel zage
dan bloosde ze vuurrood,
en angstig als de dood
liet zij het gordijn omlage.

En ik stond er te turen
naar 't blanke kindje fijn,
boos, dat 'n gordijn in staat kon zijn
zoo 't kindje weg te muren.

Ik dacht nog lang aan 't kindje
van achter 't vensterkijn
met 't rozenroode lintje
om 't blanke halsje fijn.

EEN GUITIG BLOND BOERINNEKE.

Een guitig blond boerinneke
zat in de diligence
ze had een kaasrond kinneke
en oogen, parelglans.

Koonen zoo rood
als meiekers,
tanden blank-gelijk
als stalen pers.

Had handen blank
als boekweit-bloei
en rank en slank
als brengegroei.

Borsten zacht-glad
lijfglouiend fijn,
lijk duinvoet vat
den zandweg-lijn.

Heupen die gleden
zacht-rond terneer
zeewerings-glijdend
omlaag in 't meer.

Dat guitig blond boerinneke
van in de diligence
met 't volle kaasrond kinneke
en oogen parelglans.

Die parel-oogen
diep en klaar
keken al maar voor zich
lachten maar
als werd ze niets gewaar.

Maar o ! dat duivelsch-leepe kind
door duizend boeren, vast, bemind,
dat lachte om dien stadsmeneer
die schorkte rond haar op en neer,
zoo lief en toch zoo schuchter dee
zoo streelend keek en toch niets zee.

Toen is ze, ergens weggegaan
ik dorst ze, ai ! niet achteraan :
nu blijft maar voor mij staan

dat beeld met 't kaasrond kinneke
met die parel oogenglans,
dat schattig blond boerinneke
van in de diligence.

VOOR 'T RAAM.

Achter den bloemtuint
zat er een meisken
achter den bloemtuint
hoog voor het raam.

De stille weg
was leeg geloopt;
zij zat, de groote
oogen open,

te turen naar
een musschenpaar,

hoe die langs wingerd
op en neer
en langs de struiken
heen en weer
en door de hagen
kropen.

Haar fijne jakje was heel blank
de polsen stutten 't hoofde, rank,
de haren zwart als spreekwendeelen
lagen zacht langs de slapen neere.

De oogen — nachtezwarte landen
    waar avondvuren goud in brandden —
Open en wijd, als wijde zee,
    Keken maar naar die musschen twee.

Hoe die langs wingerd
    op en neer
en langs de struiken
    heen en weer
en door de hagen
    kropen.

De stille straat
    was leeg geloopen,
zij zat, de groote
    oogen open,

Achter den bloemtuint,
het bloemlijk meiske,
Achter den bloemtuint
hoog voor 't raam.

ZOMER !

Daar was wat lieflijks in de lucht
wat blanks, wat lichts, 'n blij gerucht.
Zomer ! was het toen,
Zomer !

Zoo lieflijk kwam het meisje aan
het blanke kleedje omgedaan
wjl 't zomer was toen,
Zomer !

Zij droeg een witten veerenhoed
en witte schoentjes aan haar voet
toen 't zomer was, toen,
Zomer !

Als 'n duive wiegde, hipte zij,
heer armen wuifden rank erbij
hoe 't zomer was toen !
Zomer !

En al de lucht en blijde zon
Al 't bloembont dat maar bloeien kon
in zomer van toen,
Zomer !

dat droeg zij om haar zachten mond
dat glansde om haar slapen rond
'n zomer zelf !
'n Zomer !

zij lachte witte tandjes bloot
maakte karbonkels zonnig groot
'n zomer, volle
Zomer !

.... Als 't zonnig is en zomertij
dan schijnt nog wel eens op in mij
dat meisje, als een
Zomer !

DE VAART.

De lucht die leek van zilver, dof,
zoo grauw was ze genegen,
de struiken grauw en flets van lof
stonden er stille tegen.

Het water in het vaartke
dat liep maar zacht vooruit
een enkel schommelblaarke
dreef om de bruine schuit.

Het meiske dat had oogen
lijk nachtebloemen zwart,
met diep in donkre bogen
een felle lichte hart.

En volle borsten had ze
en heupen, vamen breed,
hoog op de voorplecht zat ze
in 't donkerbruine kleed.

Haar kop was brons gegoten
— zoo goud was ze gebrand —
vol goudhaar, strak omsloten
door zwarten harenband.

Heur armen, als van koper,
lagen samen op haar schoot
de zware ellebogen
en volle polsen bloot.

De schuit die gleed zoo stille,
de jonkman roerde niet,
bij 't strakke koorde-tillen,
de blaarkens aan de vliet.

Een enkel dof schalmijnen
op verre, verre schuit,
weerdompte zacht in 't wijje....
anders was geen geluid.

De lucht die leek van zilver, dof
zoo grauw was ze genegen,
de struiken grauw en flets van lof
stonden er stille tegen.

Het water in het vaartke
dat liep maar zacht vooruit,
een enkel schommelblaarke
dreef om de bruine schuit.

't KAASBOERINNEKE.

Het roode kaasboerinneke
met al d'r roode koonen,
die lag aan 't diepe vlonderke
d'r hempje te verschoonen.

Zij plonderde en plaste neer
en sloeg de golfjes heen en weer,
de golfjes en haar handen toen
die werden goud van zonnezoen
en goud leek toen de heele plas
die om het kaasboerinke was.

Veel blonde koetjes, melklijk blond
en bonte kalfjes kort en rond
die sprongen er de pooten vier,
en kopten in de zonrivier,
en zochten met een stompe snuit
uit 't groene gras goudbloempjes uit,
't gras dat om groote gouden plas
en om het kaasboerinke was.

De molen aan de wilgenhaag
die sloeg de armen mat en traag
en kuchte arm en zuchtte zoo :
maar witte buik en kop van stroo
die mochten wel de zonneschijn
en blanker dan de wilgen zijn :
die glansden lachend in de plas
waaraan 't kaasboerinke was.

Omhoog in al de wijde lucht
daar floot de leeuwerik gerucht
tierlierde zich het keeltje krank
naar al dat blauw en wit en blank
en liet zich als dat toch bleef staan
op 'spreide wieken nedergaan
aan groenen zoom van gouden plas
waaraan het kaasboerinke was.

Dat roode kaasboerinne
met al d'r roode koonen
dat lag aan 't diepe vlonderke
d'r hempje te verschoonen

WANDELING.

Op 't smalle buitenwegje
met wilgenhaag en hegje
langs slootjes en langs plasjes
en dijkjes groen van grasjes,
    , daar liep,
    daar liep,
daar liep een groot huzarenpaar
de één flink naast de aâr.

Twee boerenmeiden rap van voet
liepen hen, onwetend, in 't gemoet,
de huzaren konden niet op zij
de weg was smal in dijk en wei
.....toen liep een vrijend dubbel paar
    kussend achter elkaar.

Op 't smalle buitenwegje
met wilgenhaag en hegje
langs slootjes en langs plasjes
en dijkjes groen van grasjes.

En toen

....en toen ....

en toen 't in de stad réveille was
kwamen de twee huzaren pas.

En toen

....en toen....

en toen de boer uit melken ging,
lichtten de meiden pas de kling !

II. HERDENKEN

DOODSNACHT.

O angstig angstig
fluiten de vogels
door den nacht, lief,
door den nacht.

Alles is verholen
in diep-zwarte waden,
heel donker, heel zwart,
heel zwart.

Ik zit er zoo eenzaam
stil in mij te schreien . . . .
alleen zoo, mijn lief,
zoo alleen.

bij het walmende licht
in het kamertje nauw,
en ween . . . en ween.

Jouw beeld zoo verre
Jouw beeld zoo verre
je lach en je stem.

Je bloemranke leden
in doodskuil gegleden,

Je schoone lichtoogen
zoo van mij getogen ....

.... 't blijft donker
't blijft donker
en ruchtloos daar buiten,

Alleen vogels fluiten
zoo angstig
zoo angstig mijn lief,
door den nacht,
door den nacht.

IK HEB IN VERRE VERRE STAD.

Ik heb in verre verre stad
een zuiver meiske liefgehad
het zuiver meiske minde mijn
en wilde eeuwig van mij zijn.

Maar eeuwig is een lange tijd
heel lang voor één aanminnigheid,
ik heb ze dat toen ook gezeid ;
toen werd ik 't minlijk meiske kwijt.

Toen heb ik nog in meenge stad
zoo menig deernke liefgehad
maar als ik dacht haar lief te zijn
minde mijn hart het meiske mijn.

Dan ging ik naar de stad weerom
en zocht er al de wijken om
en zocht er gansch een langen tijd
naar mijne lief voor d'eeuwigheid.

Van wanhoop ziek, en zoekens-moe
ging ik toen naar den hemel toe,
daar stond zij bij de englenwacht
in witte zij, met bloemendracht.

Zij lachte toen ik nader kwam
en zacht haar in mijn armen nam,
en vroeg haar of zij wilde zijn
voor eeuwig 't zuiver meiske mijn.

DE ZEE.

De zee lag, als juweel-tapijt
onder een gulden dak gespreid,
en neurde, neurde, mannezwaar,
zijn breeden rug opdringend naar

onze voeten die tezamen gingen
dicht als de lijven, vast en warm,
dragend elkaar in ronden arm,
hoorend naar 't hart en golvenzigen.

En toen de zonne nederklom
en even nog in 't verre rustte
wyl heur laatste glans met goud omgudste
het ál, en goud ons twee beglom,

toen hebben wij pas stil gezegd
wat in het hart was opgedoken,
al 't bloeisel geurend er ontloken ;
en vroom den mond op mond gelegd.

TOEN WAS.

Toen was de dag gestorven, hoog aan de lucht
bouwde de avond diep-zwarte portalen
naar open zwarte goud in-omlichte zalen;
nachtvogels scheerden zwart erlangs in grauwend
zwarte vlucht.

Je hoofd was toen zoo blank en vreemd van stille rust,
je ranke slanke hand droeg het als teer gehouwen,
je oogen droomden-af, twee korenbloemen, blauwen,
in schauw van nacht, van glanzen uitgebluscht.

Ik heb je toen gevoeld aan mij als rijke schat
waarvoor mijn sterke hart heel zeker had te waken,
heel vast en durend door, wijl het zoó schoons bezat.

Ik heb je toen gevoeld als kinde wien het leed
durend de keel beknelt; wijl maag en vriend 't
verzaken)
en diep in 't harte treurt en geen verblijden weet.

NU LIEFSTE.

Nu liefste scheidt ons bosch en wei en zee
en mijlen, mijlen donkre dorre landen,
en uren gouden zongeslagen stranden,
en meer en meer nog, en wij twee

nu in mijn hoofd gaan één zijn,
en onze oogen met een zachten schijn
duiken diep in elkaar, en staren
alsof wij niet gescheiden waren.

En hoe het stadsgerucht ook aan mijn ooren slaat,
en vol geweld maakt 't hart van mijn bezinnen
en geen gepeins mijn doezend hoofde laat,

je open oog voor mij te lichten staat. . . .
en 'k spreek ermee en lonk het toe, van binnen,
en ál 't geraas dan weer voorbije gaat.

SLAAPJE.

Een gouden-bellen net had brem om je gesloten,
en zonne, reep na reep, j' in gouden koorden reeg,
omsloot je meer en meer bij ellek lijfbeweeg
tot je van gulden licht waart overgoten.

En toen je daar zoo lag op zoom van woud en hei
toen leek j'n bloeme, vreemd van gouden tooi,
in 't wijde bosch en heuv'len-mooi
gerezen en 'gespreid; en blij

joolde een leeuw'rik jubel naar omlage
uit hooge hemelvert' waar zij zich had verstoken,
en mee is een koraal van zangen opgebroken
uit boom en hei en bosch, van dicht en uit het verre
vage.)

Toen heeft mijn lijf het jouw' bewaakt,
zooals een schraper waakt bij schuilplaats van zijn
                                schat,)
en wanneer niemand kan zien, den schat snellig omvat
en drukt aan mond en borst en zaal'ge zuchten slaakt.

En zoo is er verklonken uurslag op urenslag
van verre torenklok in 't dorpje aan den kant,
en zoo heb ik gezeten tot heel het ommeland
zich sluerde in donk're wa, en wegbloedde de dag ;

En zoo heb ik gewaakt tot je oogen zich ontsloten,
en in den dooden dag weer nieuwe zonne goten,
en zoo heb ik gewaakt wijl stierven alle tongen
tot je stem de hei en 't bosch weer nieuw heeft vol-
                                gezongen.)

DE AVOND.

De avond verfde rood de zee
en zwart den wijden hemel,
een late vogel scheerend glee
langs 't koperrood gewemel.

Een vreemde stem gromde van ver
en neurde zwarte klachten,
en uit der wolken zwarte vachten
glansde een bleeke verre ster.

Je adem zoemde in mijn oor
en zong er wijzen, zacht,
de zee weedroef neurde erdoor, —
...heel donker kwam de nacht.

NAJAAR.

Een gouden brand was uit de lucht gebroken
en zette al de heêmlen ver in vure-gloed,
de landen lagen stil den einder tegemoet
vol gouden vlammen, op hun groen ontloken

als gouden rozen, in 't wilde uitgebroken.
De wegen waren stil aan onzen voet
en al de luchten luisterden naar 't zoet
gejool van vogel boven ons, die sproke

uitzong rondom ons lichte hoofd, en bracht
ze met gejuich tot aan het gouden licht : —
wij hebben op den heuvel dicht bijeen gewacht,

onze adem zong een lied te zamen, zacht,
de harten, en de handen drongen dicht. . . .
en bijsterbang kwam om ons hoofd, de nacht.

ANGST.

Het land was zwart
en al de heuvels sliepen
onder een zwarte wa, met zwiepen
sloegen stralen schitterlicht gril door het zwartste
hart.)

Guirlanden diadeemen kwamen er even hangen
en blauw en witte bloemen in wild gedegen lijnen,
het licht kwam plots je oogen openschijnen
en witte helle lichten in hunne diepten prangen.

Een zware mannenstem gromde uit verre diepten,
de roffels van die stem gromden de wolken na
en vallend naar omlaag deden ze d'aarde rillen.

De boomen sidderden en vogels angstig piepten,
wild loeiend joeg de wind de roffels achterna
in wilde steigerwoe' en hondendol omgillen.

DE VRAGE.

De avond was stil in de zwarte laan,
de huizen stonden blind zonder bewegen,
en op de paden stil erheen-gelegen
was alles weg, en stil ter rust gegaan.

De maan scheen zilverlichtend in je oogen
en om je slapen maalde hij een krans,
omzilverde met hippend plekgedans
je hoofd en hals, en fijne lijvebogen.

En vreemd en ver een zachte vogel floot
een diep en donker lied uit 't duister van den nacht,
en zij aan zij als lid van reuzenwacht
gestorven starren dood, stonden de boomen, groot.

Wij hebben niets gezegd en niets begrepen
maar vreemd als in 'n droom elkander aangestaard
in de oogen groot, de vrage, onverklaard,
als antwoord vast de handen saamgeknepen.

AVOND.

Een krekel krelde in het verre veld,
en zachte schaduws hingen nog te doemen
als groote wijdgespreide diep-goudzwarte bloemen ;
als zilvren bijl op hoogen staak gesteld

brak jonge zilvren maan uit 't vroege avonddonker.
De landen waren zacht bijeen tot slaap genegen
de paden grauwden weg, alle geluiden zwegen,
een ruischelooze nacht over de landen zonk er.

En zacht en wondervreemd toen onze voeten gingen
door al de stille zalen, marmerzwart gebouwd,
het jonge hart vol licht en wild opjuichend zingen.

Dan kwam een schuchter vragend vaag bedringen:
wij hebben stille toen in zwarten nacht geschouwd,
gingen naar 't lichte huis met kindrîg samendringen.

DE ZEE ZONG STIL.

Als zilvren speelgoedtreinen
langs goudgedreven wegen
schoten de golven langs het watervlak,
de zonne klom in top, en stak
ze vol met perelen, goot een juweelenregen.

Je oogen stonden wijd, en ál het licht
der wijde hemelen, en ál het zeeëblank
klaarde er jonkend in met wijduit goudgesprank,
twee groote gouden zonnen, in je amberblank gezicht.

De zee zong stil, — een adem rustig zacht
van manlijf, moegewerkt, dat zich ter ruste vleit,
de leden rechtgestrekt en hoofd en borst gebreid
met vredetrek om mond, in arreming van nacht.

En anders was er niet één ritsing of gerucht,
de wereld sliep heel-al, maar onze hoofden waakten,
en onze zielen diep veel gouden droomen maakten,
en diep ons harte zong als in lente vogelvlucht.

LIEDJE.

Ik hoor een stap daarbuiten
daar in den avondwind,

moet ik mijn deur ontsluiten
ben jij het, lief, mijn kind ?

Ik hoor een stapje ritsen
en langs de blaren gaan

en puin en kiezel gritsen,
kom jij, mijn liefste, aan ?

Ik hoor de deuren rillen
en kirren in het slot.

Zou jij naar binnen willen
en houdt het slot zich slot?

Ik hoor een stemme spreken
en lispand mij omdansen . . . .

De lamp en 't kokend water
in schoorsteen wat wind, —

is wat met spotgeschater
mijn speurendst zinnen vindt.

VISIOEN.

De vogels zingen in den tuin
en kinders er krakeelen,
de katten met het stuivend puin
en met dorblaadjes spelen.

En ik zit voor mijn raam en staar
maar wist niet wat mijn oog er zag
jij stondt er voor als jonge dag,
zoo lichtend en zoo heerlijk klaar.

Jij stondt ervoor als groote roos
het open blank gezicht
bestort door gouden stroomen licht
van 'n gulden zonnehoos.

KLACHT.

Gij zoete lief wier stemme mij omzingt
en wier beglansde oogen als zonnen om mij schijnen
wier zuiver zoet gebaren met wuiven mij omdeinen
en wier verheerlijkt woord juichend mijn hart be-
springt,)

O gij mijn zoete lief, vrouwe van louter goud
die als late najaarsluchten zijt zoo stormvol en be-
wogen ;)
die als een nachtbosch zijt van maanlicht overtogen
zoo zalig en zoo stil, die dartel ende stout

gelijk een vink kon wezen klinkend van meiezang
springend om 't nieuwe licht, —
die God en aarde droeg gespiegeld in 't gezicht ;
naar uw bloeiend rooden mond ach zoo mijn arm
verlang')

het schreit, het bidt u weer te komen,
bij mij, arm ende stil, zoo arm, van al benomen.

VOORBIJ.

Zie, vele dagen hebben licht geschenen
zie, vele oogen hebben blij gestaan,
om vele menschen ben ik rondgegaan
geen heeft mij uw lach, uw stemklank weer-
gegeven.)

Vaak wen ik 's nachts in 't zwarte kluisje schreide
en bad om opgang naar uw verre woning,
dan zag 'k u stralend en met liefbetooning
mij zachtken naderen, wijl 'k u angstig beidde.

Als mijne hand dan tastend naar u drong
dan werd 't weer zwart voor mijne zwarte oogen
vond ik mijzelf zoo droef en jammerlijk bedrogen,
zelfvloeken beefden op mijn wilde tong.

Nu denk ik niets meer, zit ik stil te wachten
op 't stille uur, o dat het snel mag komen !
dan word ik eind'lijk liefd'rijk meegenomen,
vergeet, vergeet, het wachten en het klachten.

III. GLANSENDE DAGEN

BLONDE MEI.

Blonde, blonde, blonde Mei,
blonde bloem van zonnetij,
zachte, zuivre melody
blonde blonde meisje mij.

Al wat licht is
wonder straalt
al wat heerlijk
kleurig praat,
al wat fijn in
geuren dwaalt,
al wat zoet in
klanken taalt,

Blonde, blonde, blonde Mei,
blonde bloem van zonnetij,
zachte zuivre melodij,
ben jij meisje, ben jij, Mei !

HET MEISJE.

Zij heeft twee schoone oogen
als vloeiend kristallijn,
zij gaat heel schoon bewogen
dat teeder meiske mijn,
zij lijkt een blozend nonneke,
in haar blankblond japonneke.

Zij heeft twee zachte handen
zoo blank als wit satijn,
en zongoud blanke tanden
en lippen als karmijn,
zij lijkt een blozend nonneke,
in haar blankblond japonneke.

En zachte woorden heeft ze
in lippen, teer bewaard,
en diep in schaduw leeft ze,
gedoken in haar aard :
een jong en blozend nonneke,
in haar blankblond japonneke.

EEN ZANG VOOR U.

Gij die zoo ver aan 't groote water woont
en als dat glanzend water lieflijk zijt,
die tusschen plas en plas en groene weiden troont
en krachtig en vol blijheid als 't groen dier weiden
zijt.)

Een zang voor u, als ijle wilgenblaren
die wiegend zoomen plasser, hemelblauw,
een zang voor u, als blanke perelaren
met bloeisel volgeladen, vol drachten blanken dauw.

Een zang voor u zoo lieflijk als gij zelf
die 't licht der zon en aard in uwe oogen draagt
en glanst meer dan de starren aan 't nachthooge
gewelf.)

Een zang, een zang voor u die 'k stralend uit mij delf
lijk graver blanker schat hoe dieper hij zich waagt,
een zang voor u, voor u, mijn warme, blanke, elf!

DE BRIEFBESTELLER.

De briefbesteller gaat voorbij,
de bel riep niet haar roep naar boven,
ik kan het maar niet goed gelooven
en zie, of hij nog wendt naar mij.

Twee dagen heb 'k je niet gezien,
mijn liefste lief wat kan dat zijn,
dat je niet zondt een briefje mijn
ben je niet wel, gansch ziek misschien ?

Zit nu de dokter aan je bed
wijl ik mijn cijfers hier moet pennen
en zit hij peinzend, om te kennen
oorzaak, die zoó je pols verzet.

Ach liefste lieve toe, dat niet !
wat kan een ziek-zijn je wel baten,
en ik arme alleen gelaten
schrei niet en denk niet van verdriet.

Ach liefste lieve laat dat zijn,
ik zal je heusch weer warmpjes kussen,
en alle weeën henenblusschen
van jou, kom toch tot broertje dijn.

Of — 't blanke hoofd, zit het nu op
insteede van ziekend neergelegen,
en strooit de zon haar gouden regen,
juweelstroom, door de ruit erop.

Ben je gezond en gaat de naald
door 't blanke linnen als een vischje,
dat diep, geremd door wier en lisje,
als goud in 't gulden water dwaalt.

Ben je gezond en zingt je lach
een toover naar het vensterkijn,
spranken je oogen parelschijn
en zonnen z' in den open dag.

Ben je gezond en gaat de stift
inkervend langs de kop'ren plaat
of schets je, teeken je, of laat
je verven branden hel van drift.

Ben je gezond en deed je dan
mij zoo verdriet en bijtend lijden
met 't eindloos eindloos beiden
der bel, van den bestellerman.

Waarom niet 'n vogeltje in een kooi
met zwarte lijntjes opgesloten
't had mij zoo heerlijk frisch gefloten,
't zingt toch van jou, dat zingt mij mooi !

Waarom niet 't beestje warm en dicht
de spoorrein en de bus gegeven,
't brengt mij toch leven van jouw leven
jouw lach, je stem, je oogenlicht !

Twee dagen zijn voorbijgegaan
en 'k heb nog niets mogen ontvangen
mijn hart is dof en al mijn zangen
verstommen, 'k wil wel sterven gaan.

....De briefbesteller gaat voorbij
de bel riep niet haar roep naar boven;....
ik en kan het nog maar niet gelooven
en bid, dat hij nog wendt naar mij.

NU DRAAFT !

Nu draaf en schudt de flanken wel,
rol rennende de ronde pooten,
je ademhijg doe stamp' en stooten,
en licht de matte oogen hel.

Nu draaf en breng mij naar mijn huis
waar de liefste lieve treurig wacht,
wjl ze mij nu nog verre dacht
en meent, ik kom nog lang niet thuis.

Nu draaf en snijd de beemden wel,
ren door de wijde-groene weiden,
ren over stad en bosch en heide,
ren over sloot en meer en wel.

Ren op ! en laat je flanken schudden,
en laat je borsten woedend koken,
en laat je adem wolkzwaar rooken,
gil uit je baan de beesten-kudden.

Ren op ! en daver door de luchten
den weerklank van je rappe stap,
ren op, en daverdraaf en trap,
en oversnel je eigen zuchten.

Ren op ! en laat de uren kort
en laat de mijlen ellen schijnen,
en doe de beemden mée verdwijnen
wen je rappe lijf erop zich stort.

Ren op ! en trap de wereld weg !
ren op, ren op ! ik wil naar huis
mijn liefste lieve wacht mij thuis,
vlieg over landen, woud en heg.

Ren op ! en laat je vonken spatten
en laat je hart te bersten slaan,
je kunt, je moet, nog sneller gaan
ik wil mijn lieve lief omvatten.

DAT NU DE UREN WIEGEN.

Dat nu de uren wiegen op mijn denken,
zoals een bootje op en neder gaat,
zich even beurt, en dan weer zakken laat
op donker vijverwater, om stille heen te zwenken.

Dat nu de uren branden stil en diep,
zoals een vuur dat onder zwarte kolen
dof knettert bijna heel verholen
haast niet schijnt, geen smook, geen vonk-gepiep.

Dat nu de uren rustig in mij zijn
en niet mijn harte driftig wild bepoken,
dat ze rustig bloeien als in gaard' ontloken.

zachtwitte bloemen, en dan sterven gaan,
stuwend met zachten stuw eerst hunne zuster aan,
die de heerlijke, mijn liefstes uur' zal zijn.

GA NU.

Ga nu mijn snelle
snelgewiekte voeten,
en draag mij snel
o draag mij, draag mij snel
door 't zonlicht, goud,
naar mijnen gouden lief.

Besla de blonde
goudgedreven keien,
en zing jolijt
wijl gij ze oversnelt,
— met gouden keel —
naar mijnen gouden lief.

Draag mijn licht hoofd,
en draag mijn zingend hart,
en draag mijn blijde bloed
dat niet te hup'len weet,
en draag mijn lijf dat schatert van muziek
— gouden muziek ben ik —
voort, naar mijn gouden lief.

O liefste lieve

Zonne van mijn hart
die schijnt mijn leven licht
en al mijn dagen goud,
steek verre waar gij waakt
je blonde hoofde op
dat al je haren wapp'ren,
je haren gouden vanen
voor mij, mijn gouden lief.

O liefste lieve mijn

richt ver je klare oogen
met al hun gouden brand
naar mij, waar ik nu kom,
dat zij mij verre zijn
twee rijzend gouden zuilen,
op gouden zonneweg
naar jou, mijn gouden lief.

O Zonneke

klare brand van licht
laat al je warmte
gouden om mij schijnen;
wil al mijn zwarte klacht
met je blonde licht verreinen
omvaam mij, smoor mij weg
in je lichtwa, gouden, dicht.

DE WONDER GOUDEN ZONNE.

De wonder gouden zonne
glanst door het vensterkijn
en toovert gouden blommen
op ruit en langs kozijn.

En siert je blonde hoofde
dat mij nog gaar niet ziet,
en mij nog ver geloofde
bijmaat en wijn en lied,

Ik kom je mondje kussen
en bei je wangekijs
en je oogtjes ertusschen
en 't fijne neusekijn.

Ik kom met groote stappen
en rep mijn beenen snel,
ik hoor je wiertje rappen !
ik hoor je adem wel !

Het deuretje knerst open
en laat mij in gezwind
dan sluipend naâr gelooopen
dan pak ik je, mijn kind.

Wat ik je toen al zoende
en beet en drukte en wrong
en al geweld'ger doende
je in mijn harte drong.

. . . . De wondergoude zonne
ging, ging uit op 't vensterkijn
en doofde gouden blommen
op ruit en op kozijn.

BIJ JOU !

Mijn stappen zingen vreemde maat,
mijn oogen zwelgen licht,
en door mijn slapen wondergaat
een wijze, trippend licht.

Een liedje van jouw oogenschijn,
een liedje van je dansegang
een lied van je gebaartjes fijn,
een liedje van jouw stemmezang.

En door de luchten zingt er mij
een weelde wonne-klaar,
ik voel zoo lucht mij, kindrig blij,
alles komt juichend mij naâr.

Ik weet het straatje nog heel nauw,
het huisje zie 'k opgroeien,
de ruitjes langzaam openbloeien . . . .
'k ben al zoo dicht bij jou !

ALS WIJD EN VERRE.

Als wijd en verre zachtjes
de vensters nedergaan,
theekransjes huiswaarts gaan
met jool en lach en dagjes —

Dan is 't mijn uchtendkrieken,
nietwaar Marietje mijn,
dan moet ik als met wieken
in 't dak gestegen zijn.

En dan gaat 't zolderluikje
aan 't knarsen op een kier,
ik kruip in 't schuine huikje
op inbrekersmanier . . . . .

En als ik ben gekomen
tot aan 'n donkre trap,
dan word ik vastgenomen
door 'n handje zacht en rap.

Dan laat ik stil mij sleepen,
tot waar het handje wil,
den adem dichtgeknepen,
de voeten bijster stil.

Zoo ga ik zachtjes, zachtjes,
tot dat 'k moet blijven staan,
onder 'smoorde kout en lachjes
een lichtje twinkelt aan,

dan is 't mijn ochtendkrieken,
.... nietwaar Marietje mijn ....
van dag die als met wieken
zoo snel versneld kan zijn ....

IK MOCHT.

Ik mocht zoo gaarne zoete tonen zingen,
en blijde woordjes naarstig reien,
en mond en oog en oor dat hoort en leest, verblijen
met zoet geklank en kleurenschitteringen.

Van mijnen woordenschat, als rijen witte opalen,
die snoer aan snoer smelten met zonblank licht;
'k wil dat mijn woorden dansen als feeënvoetjes licht,
Als wonderblanke lichtjes, die vér door avond dwalen.

Ik wil dat nu mijn woorden harp-lijk zullen vèelen
als violinmuziek op zoelen avondwind,
'k wil dat zij klinken zullen als blijde stem van kind
dat eikels zoekt in woud, plots uitjoelt hoog en luid,
wen ze eensklaps vindt bij velen.

'k Wil dat de wereld luistert en alles nijgt het oor
dat alle klank en elk geluid verstomme, en niets er zij
dan mijne zang om jou, die op stijgt, juicht uit mij,
en dat ik zelve monke om 't vreemd en rijk gehoor.

Ik wil dat niets er zij dan jij en ik, wij tweeën,
en dat de wereld sterve met al haar wee en pracht,
en dat wij zullen groeien één lijf en één gedacht
en zoo verzinken mogen ineen tot één, wij tweeën.

Dat er geen aarde zij en geene dag,
dat er geen licht meer zij en duistering,
maar wij, wij twee tezaam, een zoete fluistering,
eén vuur'ge ademtocht, één diepe lichte lach.

EEN ZOET GENEUCHT.

Een zoet geneucht houdt mij bevangen,
mijn lief heur zoete rozenwangen
zijn zoeter dan de zoetste suiker,
en zacht en geurrijk als een ruiker.

Trek nu, gij morgen, van mij op
ga nog maar wat in 't omme dwalen,
wij zullen u wel komen halen
bij wenschen, gaan gordijnen op.

Ga nu en speel op 't ommeland,
en wek de blijde wereld wakker,
strooi goud en amber op den akker,
verguld en hei en wei en strand.

Ga nu en wek de nijvrê kolen
dat zij zich rap tot goud doen blazen,
en laat het ijzerpaard weer razen
laat rook en smook weer omme dwalen.

Ga nu en laat ons nog alleen,
wij twee, gedoken blanke duiven
die amper nog de warre kuiven
staken door 't dekselgaatje heen.

Ga nu en laat ons nog wat achter,
want ik en zij, wij tweeën één
willen nog niet van 't nestje heen
het wordt steeds mulver, warmer, zachter.

Ga — doe je onontwijkbren plicht
en strooi de wereld vol met leven,
maar laat ons, wil het wel vergeven,
wij kunnen best nog zonder licht.

NOCTURNE.

Zoetjes zoetjes strijkt de zoele avondwind
om ons hene
wij alleene
gaan in 't stille ; stille voetstap zwindt.

Zilvren daken, zilvren sterren
boven ons,
en in 't verre
twink'len, glansen,
breiden, dansen,
lonken, lachen naar ons neer
wij, wij twee, 't en is niets meer.

Zoetjes zoetjes zingen voeten
gaande vlugjes,
zuchtgeruchtjes
slippen mee als fluistergroeten
van den stillen stillen avond
van den luister-stillen nacht.

Stille stille bloeit de avond
stille stille bloeit de nacht !
windgedein als wiekenroeien
zilvren schimmen ijl opbloeien,
zweven om ons, deinen zacht.

stille stille zoete nachte,
hoog gewrochte zilvren wachten
deinen, nijgen langs ons heen
niets is dan wij twee alleen.

Zoetjes, zoetjes zoetjes gaan wij, gaan wij door den
(stillen avond
door den luisterstillen nacht
wij alleene
vast als eene
oogen vol van droomen, zacht.

DE ZWARTE NACHT.

De zwarte nacht was stil genaakt
de hemel hoog, was vol gehaakt
met blonde lichtkens, rozen fijn,
ivoor en zon en parelschijn.

En al de landen wijd en ver
die hadden om hun donker, saâm
een zilvren mantelkleed gedaan,
gezeggen van die hooge ster.

En al die lucht en 't zilvren land
en zilvren boom en zilvren vliet
die hoorden naar het hooge lied
dat ik aan je hart en in je hand

te zingen lag, als kindekijn
dat rustig zich aan moeder vleit
vergeet dat 't pas nog heeft geschreid
zich heerlijk weet bewaakt te zijn.

En als dat kind'ke sliep ik toen
met klanken in mijn open mond,
wijl alles hoorde nog in 't rond
en wakend nog, in mijn vermoên,

Totdat de morgen was genaakt
de hemel ver was vol geraakt
met goud en gloeiend marokijn
met diamant en perelschijn.

En aan je hart en in je hand
lag ik, toen goud werd het verschiet,
de boomen en de verre vliet
en al het wijde ommeland.

VADERLIEDJE.

Gouden lissen staan aan 't water
wind wiegt hen in zonneschijn
zoo, gij lief, zult wiegen, later,
't wiegke van ons kindekijn.

Gouden vliegen spelen omme
kransen kringen door elkaar,
't kindeke zal, zonder brommen,
spelen 'lijk die vliegen daar.

In het wilgje fluit een sijsje
jublend liedjes naar de zon
denk eens, dat ons jonk' of meisje
eens zoo schoone wijskens kon.

In het groenveld werkt een vrijer
zweetend in het gouden licht,
't kind, als hij een armoeliger,
krijgt meer fierheid in 't gezicht.

't Kindje dat gij mij zult wiegen
in het zuiver beddekijn,
blijde, als de blijde vliegen !
blijde ! als het vogelkijn !

NU IS.

Nu is een groote rust in mij,
zooals in man, die met zwaar wrochten
onweer en golven heeft bevochten
op menschen ziet wier leven redde hij.

Ik kan het leven nu zoo dragen
alsof ik nimmer, nimmer schreide,
ik kan nu alles weer verbeiden,
door vreugd om jou kan 'k alles dragen.

En als ik aanstonds sterven moet
en 't dichtgaan van mijn oogen weet,
dan zal veel 'minderen mijn leed
gedachte, dat jij mij behoedt

en bij mijn doode lijf zult waken
en kussen op mijn doode mond,
dat jij de zwarte aarde-grond
op mij, met bloemen mooi zult maken.

met j'ouw beweeg, en j'ouw gebaren
met je handen zacht en oogenstaren.

INHOUD

Pag.

I. Een woord tot Inleiding door L. S.

I. OOLIJKE BEELDJES.

- 3. Het blanke zonnekindje.
- 5. Een guitig blond boerinneke.
- 8. Voor 't raam.
- 10. Zomer !
- 12. de Vaart.
- 15. 't Kaasboerinneke.
- 18. Wandeling.

II. HERDENKEN.

- 23. Doodsnacht.
- 25. Herdenken.
- 26. Ik heb in verre verre stad.
- 28. De Zee.
- 29. Toen was.
- 30. Nu liefste.
- 31. Slaapje.
- 33. De avond.
- 34. Najaar.
- 35. Angst.
- 36. De vrage.
- 37. Avond
- 38. De zee zong stil.
- 39. Liedje.
- 41. Visioen.
- 42. Klacht.
- 43. Voorbij.

I N H O U D.

Pag.

III. GLANSENDE DAGEN.

- 47. Blonde Mei.
  - 48. Het meisje.
  - 49. Een zang voor u.
  - 50. De briefbesteller.
  - 54. Nu draaft !
  - 56. Dat nu de uren wiegen.
  - 57. Ga nu !
  - 59. De wondergouden zonne.
  - 61. Bij jou !
  - 62. Als wijd en verre.
  - 64. Ik mocht.
  - 66. Een zoet geneucht.
  - 68. Nocturne.
  - 70. De zwarte nacht.
  - 72. Vaderliedje.
  - 74. Nu is.
-